

II. KONYÁRI GYERMEK MESEÍRÓ PÁLYÁZAT 2021

A konyári Művelődési és Ifjúsági Ház, Könyvtár, Kurucz Albert Falumúzeum 2021-ben meghirdette a II. Konyári gyermek meseíró pályázatot, „Beszél majd az útókor...” címmel.

Az elkészült pályaművek a környezettudatos gondolkodástól, a klasszikus állattörténeteken át, a modern digitális világ témakörének feldolgozásáig, nagyon széles skálán keletkeztek, amely a gyerekek sokszínű érdeklődési köréről tettek tanúbizonyságot.

A pályaművek elbírálása során három díjazottat választott ki a szakmai zsűri tagjai, akik a megye és Debrecen rangos publicistái közül kerültek ki.

Íme, az eredmény:

7-8. osztályos korcsoportban a III. Bálga Balázs 7. a osztályos tanuló lett, Kiss Réka 8. a osztályos diákunk különdíjban részesült. Gratulálunk!

A két díjazott műve lentebb olvashatók.

Sáreczki-Markovics Katalin

Blága Balázs: Lizi és Gizi

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy kis tengerimalac, úgy hívták, hogy Lizi. Egyszer történt, hogy elment a piacra, hogy vegyen sok finom zöldséget és gyümölcsöt. Felkapta a kosárkáját és útnak eredt. Lizi gyakran szokott útközben dalolászni, amit most sem hanyagolt el.

-Trallala, trallala trallalalá-dalolta. Egyszer csak látja, hogy a távolban valaki közeleg.

-De hiszen ez a Béla bácsi!-kiáltott fel.

Mikor közelebb ért, így köszöntötte Béla bácsit illedelmesen:

-Jó napot Béla bácsi. Hogy szolgál az egészsége?

-Szervusz, kis Lizike! Kitörő hangulatban és te?

Béla bácsi volt a legöregebb és a legbölcsebb tengerimalac a faluban és nem melleleg ellégé erős a korához képest.

-Nagyon jól, most megyek a piacra!

- Én éppen most jövök. Tudod, ez a zsák teli van sok szép piros almával. Jó ára van most a piacon az almának, siess, mielőtt mindet elviszik-mondta és ment is tovább vissza a faluba. Lizi is folytatta az útját tovább. Az oda vezető úton egy folyóhoz ért, ahol egy halász néni volt a csónakjával.

-Szervusz, kis tengerimalac mi járatban vagy erre?

-Jó napot kívánok kedves...



-Judit. A nevem Judit.

-Kedves Judit, mondja csak mi ismerjük egymást?

-Nem, kedvesem- felelte Judit- én nemrégiben lettem csak a csónak taxi vezetője. Hova vigyelek?

- A piacra, ha lehet -és azzal be is ült a csónakba, Judit pedig elkezdett evezni.

-Meséljen magáról Judit néni!- kérte Lizi, ugyanis szerette volna megismerni Juditot.

-Kérlek, csak hívj Juditnak.

-Rendben.

-Nos, hol is kezdjem? Tudtad, hogy én régebben a tévében szerepeltem?

-Tényleg?-kérdte ámulatlan.

-Úgy ám! Régen a gyerekek körében nagyon ismert és népszerű voltam.

- Mint egy színésznő?

-Igen, olyasmi. ..Na meg is éreztünk!

-Hány tallérba kerül?

-Tizenötbe.

Lizi oda is adta a tizenöt tallért és kiszállt a csónakból

-Köszönöm szépen a fuvarát és az élettörténetét, további szép napot.

-Viszlát Lizi!-mondta majd visszavezett.

Lizi megérkezett a piacra és mindent megvett, amit akart. Visszafele jövet vett észre egy táblát miszerint: A csónak taxi este kilenc után zár. És már az elmúlt fél órával. Így hát a kerülő úton kellett mennie, ami az erdőn át ment. Miközben ment, a fák lehullatott szép őszi leveleit gyűjtögette. Látott egy nagyon szépet, ám hirtelen egy reccsenés és fent termett a fán, és a kosárcáját elejtette. Úgy érezte magát, mint egy zsák krumpli, majd egy hangra lett figyelmes az egyik bokorból.

-Mondtam, hogy sikerülni fog!

Ekkor előbújt a bokorból kettő mosómedve.

-Helló, helló nézd már Málé, ez itt egy hörcsög!

-Tengerimalac vagyok, vedd tudomásul!-mondta dühösen Lizi.

-De hát Karcsi, ez nem is hörcsög.

-Nekem tökmindegy! Az a lényeg hogy a kaja megvan, fogd és induljunk!

-Hékás! Szabadítsatok ki innen! Nem halljátok?!

A két mosómedve elindult és vissza se néztek. Egy hosszabb idő elteltével megjelent egy másik tengerimalac és azt mondja, hogy:

-Óh. Helló hát te mit keresel ott?

-Szia! Kettő mosómedve csapdába ejtett! Tudnál segíteni?

-Hát persze!- és felmászott a fára majd elrágta a kötelet ami Lizit tartotta.

-Nagyon hálás vagyok neked! Nem is tudom már mennyi ideje voltam odafent. Mi a neved?

-A nevem Gizi. Pontosan hogyan kerültél fel oda?

-Két mosómedve csapdába ejtett és ellopták a kosárkámot ami tele volt étellel.

-Hogyan hívták őket?

-Málé és Karcsi -mondta Lizi.

-De hát én tudom hol laknak, nem messze egy faházban!

-Akkor menjünk!

El is indultak, hogy visszaszerezzék a kosarat. Mikor odaértek észrevették a faházat, amiben laknak, óvatosan felmásztak a létrán. A mosómedvék éppen egy filmet néztek, Lizi megpillantotta a kosárkáját, amiben még benne volt az étel amit vett a piacon, és a kosár a bejárat ajtójánál helyezkedett el. Gyorsan felkapta és rohantak haza Lizihez. Mikor hazaértek Lizi még egyszer megköszönte Gizinek hogy segített neki.

-Mond csak, mégis mivel köszönhetném meg, hogy segítettél nekem?

-Nos, tudod volt nemrégiben egy tűzeset az erdő másik végén és az én házam is odaveszett. Úgyhogy azt szeretném megkérdezni, hogy lakhatnék –e nálad?

-Hát persze!-mondta Lizi majd behívta a házába és megkínálta málnaszörppel, amit a piacon vett. És még számos kalandot élt át együtt Lizi és Gizi.

Kiss Réka: Hétfégi Balaton

Egy szép, júliusi reggelen két barátommal, Lindával és Marcival felszálltam a pályaudvaron a vonatra, ahol megcsapott minket a klíma általi hideg. A forrón tűző nap elől jó volt végre hűvösbe menni. Letörölve a homlokomat leültem egy szabad ülésre, mellettem Linda, velünk szemben pedig Marci foglalt helyet.

Ennek, hogy csak úgy elvonatozunk mindenfajta felügyelet nélkül, persze volt előzménye. A szüleimet hosszú heteken át kellett győzködnöm, hogy belemenjenek a kétnapos, hétfégi útba, éppúgy, mint a barátaimnak. Végül, mivel egyszerűen nem tudtak mit felhozni ellenérvnek (kitűnő bizonyítvány, panaszmentes év), elengedtek, azzal a feltétellel, hogy végig az ott élő keresztszüleimmel leszünk, és csak az engedélyükkel "lófrálunk" el. Természetesen rögtön rábolintottunk. A lényeg, hogy utazunk!

A csomagjainkat egyszerűen ledobtuk a megmaradt ülésre, így kényelmesen elfértünk. A telefonomra pillantva nyugtáztam, hogy percekben belül indul a vonat. Így is lett, a szerelvény a következő pillanatban lassan elkezdett kigurulni a pályaudvarról. Az ablakra tapadva

integtettem a szüleimnek, akik felkeltek velem együtt a hajnali időpontban, csak hogy el tudjanak búszúzni tőlem, ahogy Marciék szülei is a peronon álltak. Ahogy eltűntek a szemem elől, visszahuppantam az ülésekre, miközben szaladni kezdett mellettünk a táj.

Az út nagy részén, 14 éveseket nem meghazudtoló módon végig telefonoztunk; játszottunk, fotóztunk, és annak ellenére, hogy két méteren belül voltunk, egymással is üzengettünk. Ahogy az lenni szokott, pillanatok alatt eltelt az a pár óra, amíg el nem értünk a Balatonig. Ahogy megállt a szerelvény, csodálkozva tapasztaltuk, hogy megérkeztünk. A csomagjainkat felkapva már indultunk volna, amikor kisebb sorba botlottunk az ülések közti folyosón; úgy tűnt, sokan jöttek Boglára.

Ahogy leléptem az utolsó lépcsőfokról, megcsapta az arcomat a kissé fülledt, augusztus végi kánikula. Miután a mögöttem lépkedő Marci is leszállt, vettünk hideg vizet egy közeli kisboltból, majd a keresztszüleim háza felé vettük az irányt. Én mentem elől, és mivel minden nyáron jövünk ide a családommal, hirtelen idegenvezetővé is avasztam magam, nagyjából elmutogatva, mi hol van. A nénikémek lakhelyét már távolról felismertem, tekintve, hogy jól ismertem azt a házat, valamint, mert a keresztszüleim ott álltak a kapuban és felénk integettek. Odaérve hozzájuk, szorosan átkaroltam őket.

- Szia – suttogta a fülembe a bácsikám.
- Sziasztok! – üdvözölte a többieket a néném.
- Csókolom! – mondták tökéletesen egyszerre.

- Erre gyertek – invitált minket Ádám, azaz keresztapu. A nénikémet egyébként Zitának hívták. Követve őket megkerültük a házat, ami közvetlen a Balatonparton állt, így a bejárat ajtóhoz érve ha megfordulunk, pont a vizet látjuk, amit betöltött a strandolók zsvaja.

Az ajtón belépve a számomra már megszokott, barátságos légkör fogadott, a steril, fehérre festett falakkal, és a nagyon, de tényleg nagyon-nagyon színes bútorokkal, azonban a többiek elcsodálóztak a furcsa ízlésű bútorokon.

- Erre lesz a szobátok – került ki minket Ádám, elnavigálva a szobánkhoz, amiben három ágy, három kicsi éjjeliszekrény és egy háromajtós gardrób szekrény fogadott. A bútorok itt is elég rikítóak voltak, a fal azonban bézs színű volt. Az ablak melletti ágyhoz lépve ledobtam rá a sporttáskámat, körülnézve a vendékszobába. Igazából mondanám azt, hogy az elmúlt évek során megszokott látvány fogadott, azonban fel volt újítva a helyiség. Nem a bútorokra gondolok, azok maradtak a régiek, hanem a fal színére, ami eredetileg itt is fehér volt, a padlóra, ami újra lett parkettázva és a tévére, ami szintén ki lett cserélve egy modernebbre, mint a régi. Így hát egy gyakorlatilag új szobát kaptunk a mai és a másnapi napra. A kipakolással nem vacakoltam, holnap már utazunk is vissza, ezért csak hanyagul levágtam a szekrény jobb oldalába, majd a hátizsákból elővéve a könyvemet, a fülhallgatómat és a szétolvadt csokimat, úgy döntöttem, végeztem is. Linda és Marci hasonlókat gondolhatott, ugyanis ők is csak a fogkeféiket vitték ki a fürdőszobába (ami a szomszéd helyiség volt), mert már indulásra készen álltak az ajtóban. Melléjük lépem.

- Most mit csináljunk? Előttünk az egész délután! – kérdezte Linda, és a felvetése jogos volt.
- Strand? – kérdezett vissza Marci.
- Strand – bólintottam.

Tíz perc múlva mind a hárman fürdőruhában, törülközővel a kezünkben álltunk a bejárat ajtónál.

- Jó szórakozást gyerekek! – mosolyogtak Zitaék, mire zavartan motyogtunk valami „köszönjük”-félét, majd gyorsan kimenekültünk a házból. A klíma hűtötte épület után jól esett kilépni a forró napsütésbe, majd a pár méter füves terület után megálltunk a kövekkel szegélyezett víz előtt. A papucsainkat lerúgva magunkról lehajítottuk egy kupacba a törülközőinket, majd a fém lépcsőn keresztül berohantunk a vízbe. Ami nagyon nem volt jó ötlet, ugyanis a Balaton délután ide, kánikula oda, iszonyat hideg volt! Mindhárman sikongatva állapítottuk meg, hogy nem ez volt a legjobb gondolat. Mondjuk ez Marcitól elég furcsán is

hatott, többen pillantgattak felé kérdően.

Pár perc múlva, amikor már nagyjából megszoktuk a víz hőmérsékletét, kissé beljebb gázoltunk, egészen addig, hogy a derekunkig érjen az iszapos Balaton. A zavaros vízben egy ideig tanácstalanul ácsorogtunk, „most mi legyen?” stílusban, amikor Marci elővett a zsebéből egy kis gumilabdát és elhajította. Felém. Igen ám, de nem figyeltem, így az ütés mellkason ért, emiatt egy pillanatra elveszítettem az egyensúlyomat, aztán hátra zuhantam. Ahogy a jeges víz összeháródott fölöttem, egy pillanatra lemerevedett minden izmom, de prüszkölve felrúgtam magam. Felbukkanva hátrasimítottam a hajam, szomorúan konstatálva, hogy mindenemről folyik a víz. Társaságunk másik két tagja csodálkozva nézett rám, hogy miért borultam el, én azonban csak legyintettem, majd a kezembe véve a labdát Lindának dobtam, aki el is kapta.

Így telt a délután; óriási röhögésekkel, labdázással, borulásokkal, és csak simán jól éreztük magunkat. Már sötétedett, amikor visszamentünk a házba. A fürdőszobát elsőnek elfoglalva beálltam a forró zuhany alá, kimosva a hajamból a Balatonból rám ragadt homokot.

Egy törülközőbe csavarva a hosszú, barna hajamat, felszenvedtem magamra egy tiszta farmersortot (a víztől tapadt a bőröm), valamint egy ujjatlan fehér toppot. Átadva a helyem Lindának, beléptem a szobánkba. A hajamat törülgetve előszedtem a sporttáskámból a hajszárítót. Bedugva a konnektorba szárítani kezdtem a melegtől már félig megszáradt loboncomat. Pont végeztem, mikor Linda lépett ki a fürdőszobából, gőzfelhőt öntve Marci arcába. Ahogy én, úgy ő is a hajszárítóját kapta elő.

- Dugd ide! – húztam ki a sajátomat, mire a lány gondolkodás nélkül mellém lépett. Ahogy kísértáltam a nappaliba, még hallottam, ahogy ő is elkezdte szárítani a haját. Marcinál már nem volt ennyi macera, ő körülbelül negyed annyi idő alatt végzett a fürdőszobában mint mi, és ugyanennyi idő kellett ahhoz is, hogy magától megszáradjon a felnyírt haja.

Ádám, Linda, Marci és én is a tévét bámultuk, amikor keresztanyu bejelentett, hogy étteremben vacsorázunk. Mielőtt még kétségbeesetten közöltük volna, hogy nincs elegáns ruhánk itt, megnyugtatóan, hogy egy szabadtéri étterembe vinne, ami nem is igazán annak nevezhető, mert inkább amolyan pizzériaként funkcionál. Örömmel belegeztünk.

Nem sokkal később már egy terasz faasztala körül ültünk, egy-egy pizzával és üdítővel magunk előtt. Egy szelet brokkolisba harapva bólogattam a teljesen hétköznapi kérdésekre, mint például a szüleim jó vannak, jól megy a tanulás, mit szólsz, nyolcadikos vagy, a többiek miért nem beszélnek, stb.? Az utóbbit Marciékra értették, akik némán eszegettek, kicsit feszélyezetten érezve magukat a keresztszüleim előtt. Valahogy megértettem őket, de akkor nem éppen ezzel foglalkoztam.

A vacsora után Zitáék visszavonultak, mi azonban még ott maradtunk, és mindenféleről beszélgettünk, amit a felnőttek előtt nem nagyon tudtunk megköszönni.

Este tíz múlhatott, mikor a csillagokkal borított ég alatt mi is visszasétáltunk a kivilágított, még este is forgalmas főtérről. A házhoz érve meglepetten tapasztaltam, hogy az éttermi nyüzsi már sehol nem volt, helyette a feketén ringatózó, csendes Balatont láttam, rajta egy-két kacsával és hattyúval.

- Pszt! – szóltam Lindáék után, akik megtorpantak a még bezárt ajtó előtt. – Maradjunk még kicsit! – böktek a nyugodt, holdfényrel megvilágított víz felé.

- Oké – ujjongott Linda. Mindhárman leültünk a fübe és meghitt nyugalomban figyeltük a tavat.

Egy idő után, már az estére lehűlt levegőtől, na meg a fáradtságtól is rázott a hideg, de még mindig maradtunk. Talán nem kellett volna.

A szememet törülgetve álmosan pillantottam körbe. Beletelt néhány másodpercebe, míg felfogtam, hogy nem otthon vagyok, hanem Balatonbogláron. Azaz hogy vagyunk. Mellettem, a vállamra hajtott fejjel Linda aludt, előttünk pedig Marci hasalt, szintén az igazak álmát aludva. Ekkor tudatosult bennem, hogy az egész éjszakát kint töltöttük. Hoppá. Riadtan felpattantam,

mire két barátom is felriadt.

- Mi történt? – ébredt fel Linda, miközben Marci felpattant a földről, lesöpörve a hasáról a ráragadt koszt.

- Elaludtunk – sziszegtem ijedten.

- És? – nézett rám álmosan a fiú.

- És kint – emlékeztettem a fejemet rázva.

- Majd kamuzunk valamit – vont a vállát, azonban a következő pillanatban kitárult a ház ajtaja, ahol Ádám és Zita állt mérgesen. Nagyon mérgesen.

- Mit kerestek kint? – kérdezte keresztapu a körülményekhez képest higgadtan.

- Reggel hamar felkeltünk és kijöttünk – hazudta Marci szemrebbenés nélkül.

- Akkor miért volt a szobátok üres hajnali kettőkor? – nézett ránk szúrósan Zita.

- Mert hamar felkeltünk – magyarázta meg egyszerűen Linda. Hihetetlenek. Eközben én még mindig visszafojtott lélegzettel vártam, hogy mi fog történni. Mivel nem tudtak semmit sem bizonyítani, és bár az alibink eléggé sámtított, de lehetett akár igaz is (nem az volt) végül hagyták a témát, gondolom nem akartak velünk rosszban lenni azalatt a kis idő alatt, amit náluk töltöttünk, inkább a mai programunk felől érdeklődtek.

- Mivel délután már megyünk haza, szerintem meg kéne néznünk a Gömbkilátót – javasoltam, mire Lindának felcsillant a szeme, Marci azonban elhúzta a száját.

- Most gyalogoljunk fel? Nem strandolunk inkább? – kérdezte.

- Ne már, nézzük meg, tegnap már voltunk a vízben! – kérlelte Linda. Neki pedig nehéz nemet mondani, így természetesen Marci is beadta a derekát.

- Jól van, legyen – egyezett bele, mire Linda a nyakába ugrott, én pedig mosolyogva figyeltem őket.

Ezután elkezdtünk felfelé sétálni. Dombról lévén szó alig volt meredek, így viszonylag könnyedén feljutottunk. A kilátó aljánál megvéve a jegyeket egy pillanatra a tó felé fordultam. Már innen nagyon szép volt a látvány, hát még a kilátón! A fémszerkezetes építmény legtetejére felbaktatva kiválasztottunk egy számunkra megfelelő pontot, és onnan figyeltük a kéken hullámzó Balatont. Néhány fényképet készítve megállapítottam, hogy a képek nem adják vissza a látványt, így inkább elraktam a telefonomat, nem győzve betelni a kilátással. Mivel egyre többen lettek fent, inkább lementünk. A füves területen törökülésben leülve még csodáltuk egy ideig a tájat, azonban viszonylag hamar meguntuk.

- Menjünk? Ha sietünk, még be tudunk menni a vízbe – számolgattam.

- Szerintem már ne. Van a közelben egy bobjátszó, inkább oda menjünk – javasolta Marci.

- Oké – feleltük egyszerre Lindával.

A pálya tényleg közel volt. A kasszánál lévő sorhoz beállva felmértük a tekergős pályát. Odaérve az eladóhoz vettünk fejenként pár kört. A bobhoz lépve beültünk a sorban következőkbe, ami rögtön utána el is indult. Elképesztő volt, szívesen maradtunk volna még, azonban sietnünk kellett, hogy még elérjük a vonatot, azonban rémülten vettem észre, hogy eltűnt valamim.

- Hol van a karkötőm?! – kérdeztem hisztérikusan.

- Melyik? – rémült halálra Linda is.

- Az ezüst. Amelyiken egy kis óra medál van – magyaráztam, sírásra görbülő szájjal.

- A fenébe – cicceget Marci. Az volt a kedvenc karkötőm, és most eltűnt! Gyorsan az egyik dolgozóhoz szaladtunk, elmagyarázva neki, miért pityergek. A srác rögtön megértette mi a baj és egy társával segített megkeresni. Éppen a pénztár mellett nézelődtem, könnyes szemmel, amikor Marci diadalittasan felkiáltott. És ott lógott az ujján a karkötőm. Hihetetlenül megkönnyebbülve odarohantam hozzá, hagyva, hogy visszategye a csuklómra a karkötőt, majd a boldogan a nyakába ugrottam. Hozzám csatlakozott Linda is, a dolgozók pedig mosolyogva intettek nekünk. Ezután valóban elindultunk.

Visszaérve a házba gyorsan összeszedtük a holminkat, majd rohantunk is az állomás felé.

Ezúttal a nénikémék kísérték ki minket, kedvesen invitálva a következő évre is. Mosolyogva átöleltem őket, megköszönve az itt töltött időt.

Felszállva a második vagonra még integettünk Ádáméknak, majd ahogy elindult a vonat, eltűntek a szemünk elől. Boldogan lehunyva szemem hátravettem a fejem a támlára, felidézve az elmúlt szűk két nap eseményeit.

Kiss Réka